

Brez volje je dvignila pismo k ustnicam in šepetala:

„Ivan, kako si dober!“ — — —

Dasi ni bilo brez boja in so tekle solze, je bila vendar Alena na Silvestrovo pri Smrekarju in je vsa radostna vezovala Štefana ter se zaba-

vala z Brestom, ki se ji je zdel ljub in lep, kakor še nikoli, da je vsa omamljena v pozni noči zapala gluhim stenam svoje sobe veliko tajno srca:

„Ivan, Ivan, jaz te ljubim . . .“

(Konec.)

O, ZAKAJ SI ŠEL NA TUJE!

Po narodnem motivu. — Zložil Silvin Sardenko.

I.

Ko se seli lastovica,
še zapoje vrh zvonika;
on odšel je brez besede,
kakor lep odmev brez stika.
Ali ona je postala
žalnih časov živa slika.

Kakor lopa vinogradna,
ko se čriček več ne čuje,
njena duša zapuščena
dan na vrtu presamuje,
noč prečuje v présamoti.
„O, zakaj si šel na tuje!“

II.

„Kaj mi veneš, dete drago?“
— mati vpraša hčer v ogradi —
„Saj je komaj ti na licih
zacvetelo par pomladi,
pa že smrtnobledi dnevi
bi zasnubili te radi?“

„On je daleč šel za slavo.“
Materi se čelo zgubi.
Mar ji on in njega slava,
ali svoje dete ljubi;
daleč piše pismo resno:
„Ano skoraj smrt zasnubi.“

III.

Pismo hitra golobica,
ali moder sklep počasen.
On je bral in se prestrašil:
„Smrt obraz ji snubi krasen?
Z letom dni se slavljen vrnem,
moj prihod ne bo prekasen.“

Pride druga golobica,
drugi list s pisavo znano,
v sebi nosi mu puščico
in zabode hudo rano:
„O, zakaj si šel na tuje!
Smrt zasnubila je Ano.“

IV.

Ta tujina! Ta tujina!
Mislil si, da rane celi,
ali v dušo še bridkejšo
bolečino ti naseli.
Mislil si, da čelo venča,
pa lase samo pobeli.

Mir in praznik Vseh svetnikov.
Z grobnih vrst odšli so drugi.
On na njeno je gomilo
truden stopil v silni tugi,
in solze v očeh globokih
kot narasli potok v strugi.

V.

Kaj je slave omamljive
želja gnala te po sveti!
Saj srce brez slave more,
more slednji čas živeti;
ali brez ljubezni mora,
mora zgodnji čas umreti.

